

Haar kers

Penelope Bloom bij Boekerij:

Zijn banaan

Haar kers

www.boekerij.nl

Penelope Bloom

Haar kers

Deel 2 van de *Verboden vruchten*-serie

ISBN 978-90-225-8720-1
ISBN 978-94-023-1312-3 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Her Cherry*
Vertaling: Textcase
Omslagontwerp: BAQUP
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Textcase

© 2018 Penelope Bloom
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HAILEY

Mijn oma zei altijd dat bakken het medicijn was tegen somberheid. Oma was een schat en kon koekjes bakken waar je steil van achterover sloeg, maar dat had ze harstikke mis. Ik haalde nu al twee jaar verse kersentaarten, gebakjes, croissants, bagels en alle zoetheit die je maar kon bedenken uit de oven van mijn bakkerij en volgens mij was bakken vooral een medicijn tegen een slanke lijn en goede dieetvoornemens.

Ik was ook helemaal niet somber. Ik was net vijftientig geworden en realiseerde me dat niets in het leven vanzelf zou gaan. Misschien was ik traag van begrip, maar ik dacht altijd dat de rest vanzelf zou volgen als ik me nergens mee bemoeide, hard werkte en me braaf gedroeg. Desondanks zat ik vastgeroest in een comfortabele dagelijkse routine terwijl de tijd steeds sneller en sneller voorbijvloog. Als ik niet uitkeek, was ik straks een tachtigjarige maagd die cupcakes kon bakken waar je spontaan een orgasme van kreeg. Geweldige bakkwaliteiten, maar een triest leven. Dat was nou niet echt mijn droom. Diep vanbinnen wist ik dat ik zou eindigen als een oude, knorrig, maagdelijke bakker als ik kansen zou vermijden – net zoals ik flossen vermeed tot de dag voordat ik naar de tandarts moest.

Bakken was makkelijk. Het was logisch. Voeg zoveel toe, haal zoveel weg, bak op die temperatuur en laat zo lang rusten. Het was een wetenschap. En als je bijhield wat je deed, wist je wat je kon verwachten. Dat vond ik fijn aan bakken. Het was mijn veilige plekje. Als mijn zus en Ryan, mijn enige werknemer, niet constant aan m'n hoofd zouden zeuren over m'n gebrek aan een

sociaal leven, zou ik mezelf waarschijnlijk al helemaal verloren zijn in het bakken. Mijn weekenden bestonden uit het afspeuren van de plaatselijke markt op zoek naar verse ingrediënten bij mijn favoriete lokale verkopers, het testen van nieuwe recepten en het proberen om bestaande recepten te perfectioneren. Bakken was mijn leven. Het zou me niets verbazen als er kersenvulling door m'n aderen zou lopen. Ik gebruikte in ieder geval meer bloem dan make-up. Er was bakken en er was mijn leven. Het was makkelijk om te denken dat die twee ooit zouden samenkomen. Dat al mijn dromen om de winkel uit te breiden en het perfectioneren van mijn recepten ooit zouden leiden tot de spanning die ik miste. Op andere dagen voelde het alsof ik in een kooi van suiker zat: lekker, maar een kooi is een kooi.

Ja, ik was gek op mijn werk, maar nee oma, het was geen medicijn.

Ik hoefde maar naar het gehavende, oude studieboek onder de poot van mijn oven te kijken. De oven was intensief gebruikt toen ik hem kocht en één poot was ongeveer een studieboek te kort. *Mariene Biologie en Dynamiek van Zeldzame Ecosystemen*. Het klonk alsof iemand een paar wetenschappelijke woorden in een blender had gegooid en had bedacht dat studenten zich slim zouden voelen als ze ermee rondliepen. Natuurlijk zat er ook nog eens een prijskaartje van driehonderd dollar aan het boek. Toen de schoolbibliotheek aanbood om het boek voor tien dollar terug te kopen, zei ik dat ze konden oprotten met hun tien dollar.

Nou ja, eigenlijk *dacht* ik dat ze konden oprotten. Volgens mij heb ik vriendelijk geglimlacht, 'nee, bedankt,' gezegd en op weg naar huis naar Matt Costa geluisterd om te kalmeren. Ik heb mijn hele leven in de klantenservice gewerkt en ik wist hoe oneerlijk het was om degene achter de balie een grote mond te geven voor iets dat buiten hun macht lag.

Dus ik had het boek de laatste zes of zeven jaar aan het werk gezet. Als ze me mijn driehonderd dollar niet terug zouden geven, dan zou ik voor driehonderd dollar manieren vinden om hem te gebruiken. Eerst deed hij dienst als deurstopper in mijn studentenkamer terwijl ik bezig was om mijn sociologiegraad te behalen die nu ergens stof aan het vergaren was in een archiefkast. Er was tegenaan gestoten, overheen gevallen en hij was ronduit vernederd – ik heb hem zelfs een keer dik genoemd toen ik mijn teen ertegenaan stootte. Oké, dat ging inderdaad te ver, maar ik ging me echt niet verontschuldigen tegenover een boek. Hij kluste ook bij als een spinnenpletter en als hij geen deuren tegenhield, gebruikte ik hem als kussen als mijn kat over die van mij heen had gekotst. Ik had zelfs in de meeste kantlijnen getekend. En nu? Nu was hij de hoeksteen van mijn oven. In feite was hij de hoeksteen van mijn bedrijf.

Oké, dat was een beetje overdreven. Maar de waarheid had meer gemeen met deeg dan mensen dachten. Je gaf er op de juiste plek een ruk aan, haalde er wat af of kneedde het een beetje en voilà. Je had een gemakkelijk te slikken pil. Of muffin.

Al met al zou ik zeggen dat het boek na al die jaren minstens twintig dollar in waarde was gestegen. Nog tweehonderdtachtig te gaan. Er was natuurlijk nog een andere reden dat ik dat stomme boek had gehouden terwijl ik alle andere peperdure studieboeken voor een habbekrats had verkocht. Ik had voor het eerst zijn naam in dat boek gekrabbeld met een hartje eromheen. Het was het boek dat ik stevig tegen mijn bonzende hart hield gedrukt toen we voor het eerst na de les met elkaar praatte. De jongen van mijn dromen die een helse stalker bleek te zijn. Ik mocht hem bedanken voor mijn maagdelijkheid – nou ja, deels dan. Ik wist niet of er zoiets bestond als een posttraumatische engerd-stoornis. Maar als dat wel zo was, dan was Nathan daar de oorzaak van. Na hem was ik meesterlijk gewor-

den in het wegduwen van alles en iedereen met een penis. Het boek was het figuratieve waarschuwingsbord van mijn leven: ‘Pas op voor de penis, want daar ligt het gevaar.’

Ik zette de laatste kersentaart neer op de met bloem bestoven stalen tafel naast de oven. De taarten bij elkaar zagen er perfect uit. En dat moest ook. Ik nam bakken heel serieus. Ik had een notitieboekje vol met recepten en de veranderingen die ik gaandeweg had geprobeerd om het perfecte evenwicht tussen de smaken en texturen te vinden. De pagina’s stonden vol met het verschil tussen een kopje suiker, een overvol kopje, een iets minder vol kopje, een geleidelijke toevoeging, enzovoort. Als bakken wetenschap was, dan was ik de gekke geleerde. De cupcake-tovenaar. Als mensen naar mijn winkel kwamen om zichzelf te verwennen, konden ze erop rekenen dat ze van elke hap zouden genieten.

Bakken was geen medicijn voor het lege gevoel dat zich diep in mijn hart had genesteld, maar het gaf me een doel. Ik wist dat ik er goed in was en ik wilde uiteindelijk mijn winkel verder uitbreiden. De eerste stap was een manier vinden om mijn eigen rekeningen te betalen. Maar hé, als wereldheerschappij makkelijk zou zijn, dan zou iedereen het doen.

Mijn kleine zusje Candace kwam langs op weg naar haar werk. Ze was redactrice bij Business Insights en kwam altijd een bagel halen op weg naar haar werk. Haar korte, blonde haar golfde bij elke stap terwijl ze half-huppelend naar de balie liep. Ze zette haar zonnebril op haar hoofd en wiebelde met haar wenkbrauwen.

Ik veegde de bloem van mijn handen en gaf het boek voor de zekerheid nog even een schop. Ik wou dat ik *hem* kon schoppen, maar ik moest het met het boek doen. Jammer genoeg werkte hij niet als voodoo-pop.

‘Hoe gaat het met mijn favoriete maagd vanmorgen?’ vroeg Candace vrolijk.

‘Je weet dat ik in je bagel kan spugen, hè?’ Ik zette me mentaal schrap. Candace hield ongeveer een keer per maand haar maagdenpreek, waarschijnlijk op de dagen dat ik er extra afgetobd uitzag.

‘Oooh, het speeksel van een maagd. Ik hoor dat dat magische krachten bevat. Doe daar maar wat van bij mijn roomkaas, als je blieft.’

‘Je bent walgelijk. En als je van mijn verleden uitgaat, is de enige kracht die mijn speeksel bevat een anti-afrodisiacum.’

‘Hm, laat maar zitten dan.’

‘Weet je, als je nou niet steeds zo hard roept dat ik een maagdenben, hoeft niet iedereen in mijn leven dat te weten.’

‘Iedereen in je leven. Oké. Ryan en oma dus?’

‘Trut,’ mompelde ik. Ik draaide me om en begon met mijn vuisten in ballen deeg te slaan. Het was nou niet bepaald een techniek die ik had ontdekt voor een perfecte consistentie, maar het was wel een geweldige uitlaatklep.

‘Nou ja, we hebben ook nog...’

‘We praten niet over hem, weet je nog?’ vroeg ik.

‘Het is niet gezond om dingen op te kroppen, Hailey. Heb je *Me, Myself en Irene* niet gezien? Jim Carrey dacht in die film dat het een goed idee was om alles op te kroppen. En wat gebeurde er met hem?’

Ik haalde m’n schouders op. ‘Het liep slecht af?’

‘Reken maar. Hij ontwikkelde een gestoorde gespleten persoonlijkheid. Als je niet uitkijkt, deel je je lichaam straks met een gestoord wijf genaamd Hanketta en zoek je ruzie met zesjarigen in restaurants. Is dat wat je wilt?’

‘Retorische vraag?’

Ze leunde op de balie en keek naar me alsof ik een gewond, triest dier was. ‘Ik wil gewoon dat je gelukkig bent.’

‘Nou, ik wil dat mijn zus zich minder zorgen maakt over mijn

niet-bestaande seksleven en meer over iets dat er wel toe doet.'

'O, ja. Seks doet er niet toe. Ik zal iedereen in de hele menselijke geschiedenis vertellen dat we het verkeerd hebben gedaan. Stop de persen. Weg met alle piemels. Gooi alle dildomallen maar stuk. Benen bij elkaar, we zijn er klaar mee! Seks was al die tijd overgewaardeerd.'

'Dildomallen. Meen je dat nou?'

Ze haalde haar schouders op. 'Hoe denk je dan dat ze gemaakt worden?'

Ik keek haar aan. 'Daar denk ik liever niet over na. Ik wil alleen maar zeggen dat ik geen haast heb om de eerste de beste te bespringen.'

'Misschien moet je dat juist wel doen. Denk eens na. Je bent verdorie vijftwintig jaar oud. Nu heb je seks vijftwintig jaar lang opgebouwd tot een enorm levensveranderend moment. Je stelt veel te hoge eisen. Haal die stok uit je reet en laat je gaan.'

'Haal die stok uit je reet en laat je gaan... Wijze woorden van Candace. Misschien moet ik ze op je grafsteen laten zetten.'

'Wie zegt dat ik als eerste doodga? Dan zet ik bij jou: 'Hier ligt de oudste en treurigste maagd ter wereld. Als zij misschien onder iemand was gaan liggen, lag ze nu niet onder de zoden.'

Ik griste een bagel uit de vitrine en besmeerde hem driftig met roomkaas. Het was meer dan ze lekker vond en het kon me niets schelen. Ik wikkelde er wat waspapier omheen en overhandigde hem aan haar. 'Als je klaar bent, dan is hier je bagel. Ryan komt over een paar minuten en dankzij jou is hij haast nog irriteranter dan jij over dat ik iemand aan de haak moet slaan. Dus neem jij nu maar even pauze, dan neemt hij het zo over.'

Ze pakte de bagel aan. 'Ik heb het hem alleen verteld zodat hij degene zou zijn die jouw met spinnenwebben bedekte kersje zou plukken. Hoe kon ik nou weten dat hij meteen de *friendzone* in zou duiken en meneer de Koppelaar zou worden?'

Ik huiverde. ‘Je talent voor verontrustende beelden wordt me soms teveel.’

‘Je bent de liefste. Hé, wat is dit?’ vroeg ze terwijl ze de envelop pakte die ik eerder had opengescheurd en op de balie had neergelegd.

Ik griste hem uit haar handen. ‘Niets. Gewoon reclame.’

‘O ja, de klassieke reclamefolders waar ‘uitzettingsbevel’ op staat om je aandacht te trekken. Die werken bij mij ook altijd. Oké meid, blijf maagdelijk.’ Ze blies me een kus toe en liep weg met de bagel in haar hand.

Ik keek naar de brief toen ze weg was. Het was een waarschuwing dat ik nog een week had om de huur van mijn appartement te betalen omdat ik er anders zou worden uitgezet. Ik was er nog niet uit hoe ik dit ging oplossen. Ik had nog maar twee weken om de huur van de bakkerij te betalen voordat ik mijn derde betaling van dit jaar zou missen. Ik zuchtte. Ik vond altijd wel een manier om het hoofd boven water te houden en dat was alles wat ik moest doen. Nog een paar weken, nog een paar klanten en uiteindelijk zou de bakkerij het weer redden.

Ik schudde de deegmenger even goed door elkaar totdat hij brommend begon te mixen, zoals de bedoeling was. De meeste machines in mijn bakkerij hadden betere tijden gekend, maar ze waren wel van mij. Het voelde goed om te weten dat ik voor alles wat hier stond had gewerkt. De winkel was mijn kind en de kersentaarten waren... De kinderen van mijn kinderen? Het werd blijkbaar raar als ik er te veel over nadacht. Ik was dol op de bakkerij. Ik kon altijd op de winkel rekenen, zelfs wanneer het leek alsof de rest van mijn wereld in elkaar stortte. Mijn toevluchtsoord, zelfs al voelde het soms als een kooi.

Ryan was precies op tijd, zoals altijd. Hij kwam net van de universiteit en was ontzettend knap, misschien zelfs prachtig, maar om een of andere reden voelde hij vanaf het moment dat

ik hem leerde kennen aan als een klein broertje. Hij moest hetzelfde hebben gevoeld, want we vervielen gelijk in een lang verloren broer-zus-dynamiek toen hij voor me kwam werken. Hij probeerde me altijd te helpen om mijn leven op de rails te krijgen en ik probeerde hem altijd uit de problemen te houden die hem altijd leken te vinden.

Hij had een kaalgeschoren hoofd, een paar tattoos – maar niets te gek – en een gespierd lichaam met de gedefinieerde onderarmen van een man die in zijn tijd genoeg deeg had gekneed. Zijn ogen waren een warme kleur bruin. ‘Spannende date vanavond?’ vroeg hij.

‘Candace heeft me net al geprobeerd een peptalk te geven dus misschien kunnen we de maagdenpreek vandaag overslaan?’ Ik haalde voorzichtig de taarten uit de taartvormen.

Hij kwam naast me staan, leunde op de balie en gaf me zachtjes een stomp tegen mijn arm. Hij keek me aan met een blik die, zoals gewoonlijk, zo sympathiek was dat ik hem wel vertederend moest vinden. Ik mocht Ryans constante pogingen om me de datingwereld in te krijgen misschien spuugzat zijn, maar ik wist altijd dat het uit een goed hart kwam. Ik kon het hem dus niet kwalijk nemen. ‘Dit is wat je moet doen. Kies vandaag een kerel. Wie dan ook.’ Hij grijnsde breeduit toen er een idee bij hem op leek te komen. ‘De eerste kerel die een kersentaart komt kopen. Die kies je. Wees gewoon brutaal. Wees jezelf. Flirt met hem. Je hoeft hem niet mee uit te vragen of zo. Maar geef hem gewoon een compliment en dan zien we wel hoe het gaat.’

Ik zuchtte. ‘Zelfs als ik dit zou overwegen, wat nou als de eerste kerel die een kersentaart koopt een pedosnor heeft en snotvlekken op z’n mouw?’

‘Oké. De eerste kerel die een kersentaart koopt die je niet de rillingen geeft. Wat vind je daarvan? En wie heeft er in gods-

naam snotvlekken op z'n mouw? Met wat voor mensen ga jij om?'

'Leuk,' zei ik terwijl ik probeerde het idee van tafel te vegen voordat hij dacht dat ik er mee instemde. Hij en Candace dachten blijkbaar dat seks al mijn problemen zou oplossen. Daar was ik niet zo zeker van, hoewel ook ik genoeg had van de ironie dat ik het meisje was dat de hele dag kersentaarten aan mensen uitdeelde, maar nooit iemand *haar* kersje had laten plukken.

'Niet leuk,' zei Ryan. 'Het is een weddenschap. Ik meen het, Hailey.'

'Een weddenschap?'

'Ja. Je weet toch dat ik al mijn vakantiedagen heb opgespaard?'

'Ja...' zei ik langzaam, bang voor waar dit naartoe zou gaan.

'Je doet het of ik gebruik ze allemaal tijdens de week van de Sheffield Fair.'

Ik voelde paniek opkomen. Mijn bakkerij bevond zich aan de rand van het centrum van New York City, maar de beste manier voor bakkerijen om opgemerkt te worden, was de koekjeswedstrijd van de Sheffield Fair. Het Food Network kwam zelfs de winnaars filmen. Het zou heel wat werk gaan kosten en Ryan wist dat ik niemand anders had om te helpen met de voorbereidingen.

'Dat doe je niet,' zei ik.

Hij haalde zijn schouders op. 'Je hoeft jezelf maar één vraag stellen. Ga je het wagen, maagd? Nou?'

'Eikel,' gromde ik.

Hij zag er veel te zelfvoldaan uit, maar hij wist dat hij me voor het blok had gezet. 'Dus hebben we een weddenschap?'

'Je weet dat ik nu geen nee meer kan zeggen. Maar je mag de regels niet veranderen. Ik hoef alleen maar iets flirterigs te zeggen. Eén ding. Meer niet.'

'Meer vraag ik ook niet. Voorlopig dan.'

En dat was dat. Het was niet heel anders dan hoe de meeste ochtenden tussen mij en Ryan verliepen, op de belachelijk weddenschap na natuurlijk. Mijn normaal zo zachtvaardige vriend had een nieuwe manier gevonden om me onder druk te zetten, maar na een paar minuten was ik het alweer vergeten.

We maakten de vitrine gereed, bakten het brood – wat veel sneller zijn versheid verloor dan de gebakjes – en maakten tot slot nog een rondje bagels. De bagels verkochten 's ochtends het beste en veel klanten namen dan ook gelijk een brood mee voor later of een taart voor na het eten.

Jane was onze eerste klant, zoals haast elke ochtend. Ik had kunnen zweren dat ze voor elke dag van het jaar een ander designer-broekpak had, want ik had haar nog nooit twee keer in dezelfde outfit gezien. Ze was in de veertig en alles wat ik ooit hoopte te worden. Sterk. Gebiedend. Zelfverzekerd. Modebewust. Ik betwijfelde of ze ook een oud studieboek gebruikte als boksbal om haar frustraties over een stalkend ex-vriendje op te botvieren.

Ik keek naar mijn met bloem bedekte schort en de saaie jeans die ik eronder droeg. Mijn shirt was een simpel roze poloshirt met de naam en het logo van mijn bakkerij op de borst: DE BUBBELIGE BAKKER. Het logo was een dik mannetje met een koksmuts die een grote kauwgombel blies. Het was misschien realistischer geweest om mijn winkel 'De Bakker die moeite heeft met oogcontact als ze tegen je praat' te noemen of misschien 'Hailey's Onaangeraakte Kers', maar ik betwijfelde of dat zo goed in de markt zou liggen.

Ze bedankte me en maakte hetzelfde grapje als altijd.

'Ik moet gaan als ik het verkeer voor wil zijn,' lachte ze dan. 'Niet letterlijk, natuurlijk.'

Ik wist nou nooit of het grapje was dat ze niet letterlijk voor de file uit wilde gaan rennen, maar ik glimlachte en zwaaide haar gedag, zoals ik altijd deed.

De volgende uren gingen voorbij in een vloed van vaste klanten, nieuwe gezichten en iedereen daartussen. Ik hield me bezig met het aanvullen van de voorraad terwijl Ryan de klanten persoonlijk hielp. Ik hield wel van mensen, maar ik had de neiging om ze per ongeluk weg te jagen. Voor Nathan was ik altijd de koningin van 'te veel en te snel' als het op vriendschap sluiten aankwam. Geleidelijk was daar 'nooit iemand' voor in de plaats gekomen, wat met succes had geleid tot mijn voornamelijk eenzame bestaan.

Het belletje boven de deur rinkelde. Ik draaide me om om de klant te begroeten met op zijn minst een knikje en een glimlach, maar ik stopte toen ik hem zag. Hij was lang en breed met donker, warrig haar dat hij nonchalant droeg op een manier die alleen de crème de la crème van mannen goed stond. Zijn haar zat slordig en had niet echt een bepaalde stijl, maar het gebrek aan stijl maakte het juist zo sexy. 'Ik heb geen stomme kam of haargel nodig, want kijk eens naar mijn gezicht en mijn lichaam,' leek het te zeggen. En vanaf waar ik stond, kon ik daar alleen maar mee instemmen. Niet dat ik ruzie zou gaan zoeken met iemands haar – niet hardop, tenminste.

Hij droeg zijn pak op een manier die alleen schurken in de film goed stond. Er waren net iets te veel knoepjes los om er professioneel uit te zien en hij liet blijkbaar trots stukjes van de tattoos op zijn borst en bovenarmen zien. Alles aan hem was uitdagend en zelfverzekerd. Je moest wel blind zijn om het niet het zien.

En ik? Ik was niet blind. Ik stond dom met open mond, opengeperde ogen en mijn armen slap langs mijn lichaam toen ik beseftte dat Ryan hem met opzet negeerde.

De vreemdeling keek me aan met de meest adembenemende blauwe ogen die ik ooit had gezien. Hij trok langzaam een van zijn wenkbrauwen op. Het leek alsof de tijd zelf zijn adem

inhiel. Ik wist niet hoe lang de ongemakkelijke stilte nu al duurde. Drie seconden? Vier?

‘De Bubbelige Bakker,’ mijmerde hij. Hij had een heerlijk diepe stem met een vrijwel perfecte, mannelijke schorheid. ‘Dat verwijst duidelijk niet naar jouw persoonlijkheid, anders heette het hier wel ‘De Catatonische Bakker.’

Nu wist ik hoe vissen zich voelden als ze uit de oceaan werden gerukt. Het ene moment zwemmen ze nog rustig rond en het volgende staat ineens hun wereld op zijn kop. In een oogwenk zal niets ooit nog hetzelfde zijn. Zelfs als het lukt om uit de boot te glibberen, zullen ze altijd weten dat er een vreemde, geweldige wereld op hen wacht boven de oppervlakte. Of in dit geval een superknappe kerel die iedereen die na hem kwam tweederangs liet lijken.

Hij schraapte zijn keel. ‘Of kijk je zo naar me, omdat jullie dicht zijn en zijn vergeten om de deur op slot te doen?’

Zijn stem was genoeg om me weer terug naar de werkelijkheid te brengen. Ik deed mijn mond dicht, slikte – hoewel mijn keel kurkdroog aanvoelde – en vormde woorden, net zoals een normaal mens zou doen. En ik wilde hem bewijzen dat ik een normaal mens was.

‘Ik ben wagenwijd open. We zijn open,’ voegde ik snel toe toen ik de geamuseerde twinkeling in zijn ogen zag. ‘Ja, de winkel is open.’

‘Oké dan,’ zei hij langzaam. ‘Kan ik een bagel krijgen?’

‘Eigenlijk,’ zei Ryan terwijl hij naar de balie dook met een onheilspellende blik op zijn gezicht, ‘hebben we geen bagels meer. Maar je zou onze kersentaart verrukkelijk vinden.’

De ogen van de man gleden langs ons naar de tientallen bagels die lagen te wachten om gesneden en geserveerd te worden. ‘En dat zijn...?’

‘Showbagels. Oneetbaar,’ zei Ryan. ‘Je zou die mooie tanden van je erop breken.’

‘Wat moet ik om negen uur ’s ochtends met een kersentaart?’ vroeg hij.

‘Nou,’ stamelde Ryan, ‘je kunt hem meenemen naar je werk om met je collega’s te delen? Je werkt toch wel ergens?’

Hij leek nu geïrriteerd. ‘Ja. Klopt.’

‘Sorry voor hem,’ flapte ik eruit. ‘Hij neemt je in de maling. Deze bagels zijn prima eetbaar. Kijk maar.’ Ik griste een bagel uit de vitrine en nam een veel grotere hap dan nodig was. Ik moest een hele mondvol wegkauwen terwijl Ryan en de man naar me keken met een mengeling van verwarring en ongemakkelijkheid.

Ik schraapte mijn keel. ‘Prima eetbaar,’ zei ik weer, maar nu iets zachter.

‘Dan wil ik graag één prima eetbare bagel. Misschien wel een waar je nog geen hap uit hebt genomen.’

Ik probeerde al het bloed tegen te houden dat naar mijn wangen stroomde die vast al zo rood als een tomaat waren. Ik vroeg hem niet eens wat voor soort bagel hij wilde. Ik gooide er gewoon een in een zakje en legde die op de balie.

‘En ik wil je kers ook.’

Ik hoestte terwijl ik slikte, wat resulteerde in een hortend en stotend geluid waardoor Ryan me veel te hard op mijn rug sloeg.

‘Mijn kers?’ vroeg ik. *Hoe wist hij in godsnaam dat ik nog maagd was? En wat voor soort man zegt gewoon zoiets zonder blikken of blozen? En zelfs als...*

‘Kersentaart,’ zei hij. Maar door de kalme manier waarop hij mijn ongemakkelijkheid gadesloeg, twijfelde ik of zijn oorspronkelijke bewoording wel echt een ongelukje was geweest.

Ik deed een taart in een doos en zette hem op de balie. Ryan gaf me een duw alsof ik me nog niet pijnlijk bewust was van waarom hij hem had overgehaald om een kersentaart te bestellen. Ja ja, ik moest nu gaan flirten.

De man betaalde en draaide zich om. Het voelde alsof er een onzichtbare hand om mijn keel werd geklemd. Het was vast een goddelijke interventie om me ervan te weerhouden iets vreselijk gênants te zeggen.

‘Wacht!’ Ryan gaf me een por. ‘Mijn vriendin wilde je nog iets vragen.’

De man draaide zijn hoofd half om en keek naar me vanuit zijn ooghoek. Als ik niet beter wist, had ik gezegd dat ik aan zijn uitdrukking kon zien dat hij precies wist wat er door mijn hoofd ging. En mijn lichaam.

‘Ik heb je naam niet verstaan,’ zei ik.

Ryan keek me aan met een noem-je-dat-flirten-uitdrukking, maar ik probeerde hem te negeren. Ik was nog niet op dreuf, oké?

‘William,’ zei hij met een grijns. ‘Zal ik jou maar gewoon Cherry noemen?’

Het was een wonder dat ik niet flauwviel toen er tien liter bloed naar mijn gezicht leek te stromen. Hij wist dat ik maagd was. Op een of andere manier wist hij het. Misschien was er een geheim genootschap van knappe mannen die de namen van plaatselijke maagden uitwisselden. Of misschien was het gewoon duidelijk aan me te zien

Ik wist dat Ryan er geen genoeg mee zou nemen als ik alleen naar zijn naam zou vragen. Ik zette mezelf dus schrap en probeerde om te flirten. Dat voelde hetzelfde als proberen om een oude, verroeste auto na vijftwintig jaar stilstand weer te starten.

‘Je mag me noemen zoals je wilt,’ zei ik. Bijna – bijna – zette ik mijn hand op mijn heup alsof ik een of andere zwoele verleiderster was, maar zelfs ik wist dat dat teveel van het goede was. Ik voelde gewoon hoe Ryan naast me ineenkromp en zijn lachen probeerde in te houden. Naast het feit dat ik de naam Cherry – als een of andere dame van lichte zeden – vreselijk vond, zou de

manier waarop ik de zin met diepe stem uitbracht me de rest van mijn leven achtervolgen.

Hij draaide zich nu helemaal om zodat ik zijn volledige aandacht had. Zijn ogen waren iets dichtgeknepen en hij had een halve grijns op zijn gezicht. Als hij mijn ongemakkelijkheid had opgemerkt, dan liet hij dat niet merken. ‘Pas op. Misschien hou ik je daar wel aan.’

Ryan maakte een triomfantelijk gebaar naast me wat mijn concentratie er niet beter op maakte. ‘Echt waar?’ vroeg ik.

Als ik enige inbreng in de woordenwisseling had, deed ik dat nu allemaal teniet met mijn stuntelige antwoord. Maar het leek hem niet op te vallen of te interesseren. Hij bleef gewoon staan en nam me beheerst en zonder enige haast in zich op. Hij nam een hap van de bagel en hield het stuk vast tussen zijn tanden. Hij stopte de taart op gevaarlijke wijze onder zijn arm en pakte toen een decoratieve vaas met bloemen van de balie af. Hij knikte vriendelijk naar me en liep naar de deur.

‘Wat in godsnaam...?’ vroeg ik. Mijn hersenen liepen wat achter, maar ik was er vrij zeker van dat hij mijn bloemen wilde stelen.

‘Sorry,’ zei hij, half verstaanbaar door het stuk bagel tussen zijn tanden, ‘ik steel dingen. Het is een medische aandoening.’ Ik *dacht* tenminste dat hij dat zei.

Zonder een knipoog of glimlach was hij weg.

‘Wauw,’ zei Ryan. Hij begon langzaam te klappen, maar ik was niet van plan om met hem mee te doen. ‘Die prachtige, prachtige man. Hij heeft in een keer je kersje gestolen en je bloempje geplukt. Respect.’

Ik liet me op mijn ellebogen zakken en zuchtte. Ik had niet eens door dat ik mijn adem had ingehouden.

‘Eigenlijk,’ zei ik nors, ‘heeft hij voor mijn kers betaald. De bloemen heeft hij gestolen.’

Ryan snoof. 'Jij stoute, stoute meid.'

Ik gaf hem een stomp op zijn arm, maar grijnsde ook. 'Je bent vreselijk. Dit is allemaal jouw schuld. Dat realiseer je je wel, hè?'

Hij liep naar de plek toe waar William de bloemen had gepakt en raapte een visitekaartje op. 'Welk gedeelte? Het gedeelte waar ik heb gezorgd dat je versierd werd door Thor of het gedeelte waar hij zijn nummer voor je achterliet?'

'Laat eens zien,' zei ik terwijl ik het kaartje uit zijn handen griste. 'William Chamberson,' las ik langzaam voor. 'CEO van Galleon Enterprises? Komt dat je bekend voor?'

'Galleon?' Ryan plukte het kaartje tussen mijn vingers vandaan. Hij staaarde er naar en haalde toen zijn schouders op. 'Nooit van gehoord. Maar ik weet wel wat een CEO is.'

'Het moet wel een klein bedrijf zijn als de CEO bloemen jat uit bakkerijen.'

'Nou en? Al is die gozer de CEO van een hotdogkraampje. Je gaat echt geen overduidelijkere uitnodiging krijgen van een man dan je zojuist hebt gehad. Hij wil wel.'

'Als ik niet beter wist, dan zou ik zeggen dat jij hem wilde daten,' zei ik spottend.

Ryan lachte. 'Dat zullen sommige mannen best wel willen. Ik wil alleen maar zeggen dat je als een zus voor me bent en dat ik je soms wel op een bepaalde manier zie kijken.'

'Hoe dan?' vroeg ik, hoewel ik best wel wist wat hij bedoelde.

'Alsof je een puber op een schoolfeest bent waar geen enkele jongen iets tegen zegt.'

'Ben ik echt zo triest?'

Hij glimlachte teder. 'Triest? Nee. Maar ik vind het vreselijk om je zo te zien. Geef deze kerel een kans. Wat is het ergste dat er kan gebeuren?'

'Dat ik in stukjes in zijn vriezer beland. Of misschien heeft hij wel een taxidermieverzameling die hij me wil laten zien?'

Ryan keek omhoog en bewoog zijn hoofd heen en weer alsof hij die ideeën de revue liet passeren. ‘Oké, laat me die vraag anders formuleren. Wat is het beste dat er kan gebeuren?’

Ik grijnsde. ‘Dat hij stiekem een bakliefhebber is en dat we samen koekjes gaan bakken, elkaar glazuur van de lepel laten likken en chocoladesaus over onze hele...’

Oeps. Die fantasie kon ik beter niet met hem delen. Met niemand, eigenlijk. Dan zouden we de winkel ‘De Kinky Bakker’ moeten noemen.

‘Het maakt toch niet uit. Ik ga niet smeken om een date. Weet je wel hoe vernederend dat zou zijn? Hij mag van geluk spreken als ik bel.’

Een paar uur later stond ik tijdens mijn lunchpauze over het kaartje gebogen en toetste ik voorzichtig elk nummer in op mijn telefoon. Ik zat in mijn favoriete koffietentje. New York City barstte van de koffietentjes en eerlijk gezegd was deze alleen maar mijn favoriet, omdat er elke dag een nieuwe, sarcastische boodschap op het bord stond. De boodschap van vandaag: Professionele tip... een appel per dag houdt iedereen op afstand... als je hard genoeg gooit.

Ik drukte de telefoon tegen mijn oor en wachtte. Ik beet op mijn lip terwijl ik zag hoe mijn been uit zichzelf begon te trillen. Dit was zo dom en denigrerend, net zoals ik al dacht. Ik probeerde me daar niet op te focussen. Ik dacht aan alle keren dat ik erover had gefantaseerd dat mijn leven zo’n wending zou krijgen – behalve dan het gedeelte waar hij mijn bloemen jatte. Ik was het aan mezelf verplicht om het in ieder geval een kans te geven.

‘Galleon Enterprises, ‘antwoordde een vrouw die klonk alsof ze elk moment kon gaan gapen. Ik dacht aan haar te kunnen horen hoe ze op me neerkeek. Het was haast knap.

‘Kan ik William spreken?’ vroeg ik. Ik deed een poging om zelfverzekerd te klinken, maar dat lukte niet.

‘William... Je zult iets specifiekker moeten zijn. Achternaam?’

‘De CEO,’ zei ik. ‘William Chamberson.’

Stilte.

‘Je wilt dat ik je doorverbind met William Chamberson?’

‘Ja, zei ik, nu met iets meer zelfvertrouwen. ‘Hij heeft me zijn kaartje gegeven.’

‘Hmm,’ zei ze. ‘Dus hij heeft je zijn kaartje gegeven, hè? Dan moet je wel heel speciaal zijn.’

Ik kon nauwelijks geloven hoe brutaal deze vrouw was. Galleon was duidelijk geen hotdogtentje, want anders zou hij geen secretaresse hebben. Maar toch, wie dacht ze wel dat ze was? ‘Hoe weet je dat ik geen belangrijke zakenvrouw ben? Wat nou als ik belde om een miljoenendeal te sluiten?’ Mijn hart bonsde en mijn wangen gloeiden uit verontwaardiging. Door de brutaliteit van deze vrouw had ik zin om iets te slaan. Waar was mijn stomme, oude studieboek als je hem nodig had?

Nog een stilte.

‘Ben je dat dan?’

‘Nee, maar daar gaat het niet om...’

‘Nee, dat ben je dus niet. Want dit is het nummer dat William aan vrouwen geeft als hij indruk op ze wil maken. Ik zet je in de wacht, zeg hem dat je gebeld hebt en dan zegt hij dat ik op moet hangen. Hij laat jullie arme meiden zo graag hun best doen,’ zuchtte ze. ‘Momentje.’

De telefoon ging over en ik hoorde een irritant achtergrondmuziekje. Ik tikte met mijn voet op de grond en keek voor me uit terwijl ik wachtte. Ik was geneigd om Ryan te vragen om voor me in te vallen, zelf naar Galleon Enterprises – wat het ook mocht zijn – te marcheren en deze vrouw te vinden. Misschien gebruikte ze wel een oude telefoon met een kabel waar

ik haar mee kon wurgen. En dan zou ik William met zijn spelletjes te grazen nemen met een presse-papier. Ik zuchtte. Ik zou haar niet echt wurgen of William in elkaar slaan. Maar een ding was verdorie zeker: als hij me niet te woord zou staan, dan zou ik niet achter hem aan gaan. Met dit telefoontje had mijn zelfrespect tenslotte al een deuk opgelopen.

De muziek stopte en ik hoorde een klik aan de andere kant van de lijn.

‘Cherry?’ Het was een diepe stem. Zijn stem.

‘Ja,’ hijgde ik. Ik was niet blij met hoe mijn hart tekeer ging en een gevoel van trots schoot door me heen. Hij ging vast ophangen. Ik huiverde en schudde mijn hoofd. ‘Nee. Ik bedoel ja, ik heb je de kersentaart gegeven. Maar ik heet Hailey.’

‘Nou, Hailey, ik heb het hartstikke druk vandaag. Ik moet door vergaderingen heen slapen en telefoontjes negeren. Je weet wel, CEO-dingen. Dus als je zo graag wilt praten, dan kun je vanavond naar het gemaskerde bal komen dat we houden ter promotie van een nieuwe film. Zeg tegen de jongens bij de deur dat je naam Cherry is en dan laten ze je binnen. O, en ik hou je bloemen gegijzeld. Dus als je ze terug wilt hebben, dan kun je maar beter komen.’

Ik bracht een paar zinloze lettergrepen uit, maar hij hing op voordat ik iets kon zeggen. Ik staaarde verbijsterd naar mijn telefoon. Deze man was onuitstaanbaar en dat wist hij. Hij wist ook dat hij zo knap was dat hij ermee wegkwam. Maar net. Terwijl de dag vorderde, nestelde de gedachte om daadwerkelijk naar het feest te gaan zich in mijn brein. Ik zei niets tegen Ryan, want ik wist dat hij me zou proberen om te praten. Ik wist zeker dat hij me zou smeken om te gaan. En ik liep toch te klagen over hoe het leven aan me voorbijging? Trouwens, wie zei dat ik naar William op zoek moest gaan op het feest? Misschien kon ik gewoon een gek masker opzetten, een leuke jurk aantrekken en er een

mooie avond van maken. Voor het eerst was ik geneigd om iets spontaans en misschien zelfs iets gevaarlijks te doen. Ik stond op het punt om te gaan.